

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. K., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Obenrauchem
sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUJI 54274/2016, sp. zn. OOSČ 538/2016 OOSC/177/IF,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUJI 54274/2016, sp. zn. OOSČ 538/2016 OOSC/177/IF (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 5. 2016, č. j. DOP/6755/2016/1184/2016-navr (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání

přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 2. 2016 v 12:18 hod. řídil osobní automobil tov. zn., RZ:, a na dálnici D1 v km 165-166 směr Praha - Brno, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/hod. naměřena rychlost jízdy 190 km/hod. a 189 km/hod. Při zvážení odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$, mu tedy byla naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy 184 km/hod. a 183 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 54 km/hod. a 53 km/hod. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu, přičemž na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Podle jeho názoru byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností. Pokud se jedná o odvolací námitky, žalovaný k nim předně uvedl, že správní orgán není návrhy důkazů ze strany účastníků řízení vázán. Proto nebyl proveden důkaz výsledkem svědeckých výpovědí policistů, což bylo v prvostupňovém rozhodnutí řádně zdůvodněno, neboť by policisté nebyli schopni popsat technický stav vozidla, které je využíváno různými hlídkami a prochází pravidelnými technickými (servisními) kontrolami. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce svá tvrzení ohledně opotřebení či podhuštění stavu pneumatik na policejním vozidle nijak nedoložil a jedná se o pouhé spekulace. Z listin založených ze spisu naopak nevyplývá žádná indicie, že by bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze či jiným nestandardním způsobem. Co se týče použití funkce „zoom“ během měření rychlosti, žalovaný v tomto ohledu uvedl, že se nejedná o změnu vzdálenosti vozidel, ale pouhé optické přiblížení záběru. Stejně tak žalovaný nepovažoval za důvodnou námitku vůči provedení důkazu úředním záznamem o spáchání přestupku, neboť může jako důkaz sloužit vše, co přispěje k objasnění stavu věci. Závěrem se poté žalovaný zabýval rovněž otázkou naplnění materiální stránky přestupku, kdy stejně jako prvostupňový správní orgán uvedl, že vysoké překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici má za následek ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu, resp. zvyšuje riziko vzniku nebezpečných situací a dopravních nehod. Pokud se jedná o polehčující okolnosti (nízký provoz, absence škody či zranění apod.), bylo k nim přihlédnuto při uložení sankcí na spodní hranici zákonem stanovené sazby.

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, za účelem čehož navrhl prvostupňovému správnímu orgánu provést další dokazování. V tomto ohledu nepovažoval za dostatečné vyjádření policejního orgánu ohledně technického stavu vozidla, neboť bylo formulováno pouze obecným způsobem. Z toho důvodu opakovaně navrhoval provedení výsledku zasahujících policistů, jejichž svědeckou výpověď nelze podle jeho názoru suplovat pouhým přečtením policejní dokumentace, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího

správního soudu. Žalovaný se však s touto odvolací námitkou dostatečně nevypořádal, neboť se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil na pouhé citování dotčených ustanovení právních předpisů. Současně žalobce namítal, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v nízkém provozu a pouze proto, aby uvolnil levý jízdní pruh a mohl se bezpečně zařadit zpět do pravého jízdního pruhu, přičemž svým jednáním nikoho neohrozil. Závěrem žalobce rovněž poukázal na nezákonný postup policistů, kteří měli podle jeho názoru uměle zvyšovat rychlost v levém jízdním pruhu, přičemž bránili jízdě a předjíždění ostatních vozidel. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností o tom, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil, což prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil. Stejně tak se žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí neomezil na pouhý diskurz zákonných ustanovení, ale poukázal rovněž na skutečnost, že žalobcem namítaný technický stav policejního vozidla a jeho pneumatik, nebylo možné zjistit na základě provedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujících policistů. Pokud se poté jedná o námitku absence materiální stránky přestupku, žalovaný doplnil, že se jí v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí stejně jako prvostupňový správní orgán zabýval, když mimo jiné uvedl, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 54 km/hod. a 53 km/hod. rozhodně nelze považovat za „jepičí nepřiměřenou rychlost, jak argumentoval žalobce. Z těchto důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 14. 2. 2016, podle kterých bylo žalobci v rozhodném místě a čase policejní hlídkou opakovaně naměřeno měřicím zařízením PolCam překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Vozidlo žalobce bylo poté bezprostředně zastaveno a bylo sepsáno oznámení přestupku, do kterého se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat. Součástí policejní dokumentace je dále CD s videozáznamem o průběhu měření rychlosti, potvrzení o převzetí kauce, fotodokumentace vozidla žalobce a potřebných dokladů k jeho řízení (řidičský průkaz, občanský průkaz a technický průkaz od vozidla), originál v rozhodné době platného ověřovacího listu použitého rychloměru, návod k obsluze rychloměru (PolCam PC 2006) a výpis z evidenční karty řidiče. Na základě těchto skutečností bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a byl předvolán k ústnímu jednání na den 10. 3. 2016. K němu se na základě plné moci dostavil jeho právní zástupce Mgr. David Obenrauch. Během ústního jednání proběhl důkaz sdělením obsahu listin a dalších podkladů založených ve spisu, přičemž zástupce žalobce se k nim písemně vyjádřil dne 23. 3. 2016, když navrhl doplnění dokazování výsledkem žalobce a zasahujících policistů.

Prvostupňový správní orgán tedy nařídil další ústní jednání na den 26. 4. 2016, během kterého žalobce do protokolu uvedl, že vozidlo v rozhodný den skutečně řídil a byl zastaven policejní hlídkou. Provoz byl spíše slabý a není si vědom toho, že by jel tak vysokou rychlostí, přestože tachometr neustále nesledoval. Svou jízdou však nikoho neohrozil. Současně doplnil, že policejní vozidlo (v civilním provedení) tzv. probliknul a přiblížil se k němu, aby mu uvolnilo jízdní pruh. Podle názoru žalobce tedy nebylo jeho jednání společensky škodlivé a měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru (kolísání vzdálenosti vozidel, použití zoomu a opotřebení pneumatik). Z toho důvodu požadoval provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů. Na základě námitek žalobce byly poté prvostupňovým správním orgánem písemně vzneseny dotazy na policejní orgán ohledně technického stavu vozidla a rychloměru. Ten se k nim písemně vyjádřil dne 27. 4. 2016 způsobem, že policejní vozidlo bylo včetně jeho pneumatik v řádném technickém stavu, přičemž prochází pravidelnými servisními kontrolami. Vzduch v pneumatikách je kontrolován před každou jízdou (výměna na letní pneumatiky v říjnu roku 2015) a nedošlo k žádnému poškození či nestandardní manipulaci s rychloměrem. Policejní orgán dále potvrdil proškolení policistů a vyloučil, že by při měření postupovali v rozporu s návodem k obsluze daného rychloměru. V této souvislosti poté žalobce dne 25. 5. 2016 písemně opět požádal o provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů, neboť je vyjádření policejního orgánu příliš obecné. Současně zformuloval otázky týkající se stavu použitých pneumatik a vytíženosti policejního vozidla. Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, proti kterému se žalobce odvolal.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 29. 5. 2018 za účasti žalobce a jeho zástupce a v omluvené neúčasti zástupce žalovaného.

Krajský soud nejprve označil napadené rozhodnutí a stručně shrnul jeho obsah. Poté žalobce přednesl obsah žalobní argumentace a krajský soud konstatoval obsah soudního a správního spisu, zejm. spisu prvostupňového orgánu. Zástupce žalobce se vyjádřil k obsahu správního spisu tak, že správní orgány měly provést výslech zasahujících policistů, a pokud ho neprovedly, pak neumožnily žalobci zodpovězení otázek, které ve správním řízení položil. K dotazu soudu, zda se skutečně domnívá, že by výslech policistů přinesl do obrazu skutkového stavu nové skutečnosti, zástupce žalobce uvedl, že ano, přičemž žalobce chtěl zejm. doložení servisních záznamů ke služebnímu vozidlu. Žalobce chtěl jen to, aby Policie ČR doložila minimální technické informace k užitému služebnímu vozidlu a rychloměru, což není nijak nadstandardní. Žalobce dále při jednání předložil výňatek z návodu k měřicímu zařízení PolCam – Návod k obsluze R311 065N, česká verze 1.7.4.6 CZ, kde byly určité pasáže označeny červenou barvou. Soud přečetl relevantní pasáže této listiny k důkazu a srovnal je s výňatkem z návodu k obsluze k měřicímu zařízení PolCam PC2006 založenému ve správním spisu. Zástupce žalobce zejm. poukázal na text **UPOZORNĚNÍ**: pokud došlo v době mezi ověřením ke změně

pneumatik, nezbytné provést kontrolu ujeté dráhy viz kapitola 4 PROVOZNÍ PODMÍNKY (s. 30). Na s. 30 (součást výňatku) je popsán postup při provádění kontroly ujeté dráhy. Žalobce osobně se k věci rovněž vyjádřil a poukázal na to, že k ověření měřicího zařízení PolCam2006 došlo v říjnu 2015 a k měření v únoru 2016, z čehož plyne, že za tuto dobu může dojít k relativně velkému nájezdu kilometrů, k čemuž směřovaly i dotazy žalobce vznesené ve správním řízení, k čemuž vyslovil své číselné odhady nájezdu kilometrů. Žalobce vznesl důkazní návrh na provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů a na předložení servisní knížky (servisních záznamů – historie měření tlaku v pneumatikách). Krajský soud tyto důkazní návrhy zamítl. Po vyslechnutí konečných návrhů ve věci krajský soud přikročil k vyhlášení rozsudku ve věci samé.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tento skutkový stav krajský soud doplnil dokazováním při ústním jednání soudu dne 29. 5. 2018.

Žaloba **není důvodná.**

V žalobě žalobce předně namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když bylo v řízení opakovaně namítáno provedení měření v rozporu s návodem k obsluze použitého rychloměru, a to z důvodu potenciální existence nedostatků technického stavu policejního vozidla, resp. jeho pneumatik. Za tímto účelem žalobce opakovaně navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujících policistů, kteří mohli popsat průběh měření rychlosti a technický stav policejního vozidla. Podle názoru žalobce oba správní orgány jeho návrhy a námitky až na vyžádání si vyjádření policejního orgánu ignorovaly, přičemž žalovaný se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil pouze na rekapitulaci dotčené právní úpravy dokazování ve správním, resp. přestupkovém řízení. Krajský soud předně uvádí, že mezi stranami není předmětem sporu, že žalobce byl řidičem dotčeného vozidla a že mu byla rychloměrem PolCam naměřena rychlost jízdy 190 km/hod. a 189 km/hod. (bez zohlednění odchylky měření), což ostatně vyplývá nejen z pořízeného videozáznamu, ale také z dalších listin založených ve spisu. K tomu je vhodné doplnit, že žalobce sám překročení nejvyšší dovolené rychlosti výslovně připustil nejen ve svém vyjádření při ústním jednání dne 26. 4. 2016 ale zejména v žalobě, když uvedl: „*svou jepičí nepřiměřenou rychlostí, kterou jsem volil, jenom proto, aby mi byl uvolněn rychlejší pruh...*“ Žalobce tak v tomto kontextu pouze zpochybňuje, že naměřené hodnoty odpovídaly jeho skutečné rychlosti, a to s ohledem na možné zkreslení výsledků měření vlivem špatného technického stavu policejního vozidla.

Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že se správní orgány s jeho námitkou a návrhy důkazů dostatečně nevypořádaly. Co se týče prvostupňového správního orgánu, ten v rámci odůvodnění svého rozhodnutí rozsáhle argumentoval, proč k provedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujících policistů nepřistoupil. Předně

vycházel z obsahu videozáznamu o průběhu měření rychlosti, který nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že by měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze použitého rychloměru, a to také s ohledem na dodržení požadované vzdálenosti mezi policejním a měřeným vozidlem. Současně v této souvislosti poukázal na skutečnost, že samotný výsledek policistů by nebyl ve vztahu k posouzení technického stavu vozidla relevantní, a to z důvodu, že by přirozeně nebyli schopni ex post stanovit přesný údaj o stavu použitých pneumatik či vyčíslení policejního vozidla k době provedení silniční kontroly. Naopak je ve spisu založeno vyjádření příslušného policejního orgánu, podle kterého bylo vozidlo s rychloměrem použito v řádném technickém stavu, který je navíc pravidelně kontrolován. Prvostupňový správní orgán tak považoval provedení důkazu svědeckou výpovědí policistů za nadbytečný, přičemž nad rámec uvedeného zohlednil rovněž odchylku měření $\pm 3\%$, která je za účelem eliminace nepřesností automaticky zohledněna. Obdobným způsobem se poté vyjádřil rovněž žalovaný, když navíc uvedl, že použití funkce „zoom“ během měření nelze považovat za změnu vzdálenosti vozidel.

Krajský soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, a proto také nevyhověl důkaznímu návrhu žalobce vznesenému při jednání soudu dne 29. 5. 2018 na provedení výslechu zasahujících policistů a vyžádání servisních záznamů ke služebnímu vozidlu Policie ČR. Nelze automaticky považovat za problematické, pokud správní orgán neprovede všechny navržené důkazy, neboť je jeho zákonnou povinností zjistit na základě volného hodnocení důkazů skutkový stav věci bez důvodných pochybností, popř. rozhodnout v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku. Správní orgán samozřejmě nepoživá naprostou volnost uvážení, zda důkaz provede či nikoliv, protože je v přestupkovém řízení vázán uplatněním zásady vyšetřovací a musí případné neprovedení některého z navržených důkazů náležitě zdůvodnit, aby se z jeho strany nejednalo o projev libovůle v rozhodování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Této povinnosti však správní orgány v projednávané věci dostály, neboť podle názoru krajského soudu přezkoumatelným způsobem uvedly, proč považují provedení důkazu svědeckou výpovědí policistů za nadbytečné, popř. proč se nejedná o způsobilý důkaz za účelem prokázání technického stavu vozidla a posouzení správnosti výsledků měření. Pokud prvostupňový orgán zajistil vyjádření Policie ČR ze dne 27. 4. 2016, který obsahoval odpovědi na podstatné sporné okolnosti ohledně stavu služebního vozidla a užití rychloměru PolCam2006, pak to podle názoru krajského soudu dostačovalo k náležitému zjištění skutkového stavu věci.

K doplnění dokazování při jednání krajského soudu žalobcem předloženým výňatkem z návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam 2006, který se podle čísla verze (1.7.4.6 CZ) a kódu uvedeného v záhlaví (R311 065N), ovšem nikoliv zcela co do obsahu, shoduje s výňatkem založeným ve správním spisu, krajský soud uvádí, že ani tento důkaz nijak zásadně nezpochybňuje závěry správních orgánů v předmětné věci. Pokud žalobce tvrdil, že je chybou při zjišťování skutkového stavu, pokud ve výňatku z návodu k zařízení PolCam PC 2006 založeném ve správním spisu nebyly obsaženy pasáže, které jsou označeny v jím předloženém výňatku z tohoto návodu červeně a týkají se kontroly ujeté dráhy, pak k tomu krajský soud uvádí, že lze z vyjádření Policie ČR dovodit v obecné rovině, že všechny postupy předepsané návodem k obsluze rychloměru PolCam PC2006 byly ze strany obsluhy měřicího zařízení dodrženy. Krajský soud má za to, že kromě

spekulací žalobce o najetých kilometrech služebního vozidla, které nejsou nijak podloženy, nevyplyvají z ověřovacího listu k měřicímu zařízení PolCam PC 2006 žádné pochybnosti o tom, že ověření rychloměru proběhlo na stejných pneumatikách, na nichž vozidlo bylo obuté při měření rychlosti vozidla žalobce dne 14. 2. 2016. Ve vztahu k uvedenému také lze poukázat na závěry uvedené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č.j. 3 As 29/2011 - 51 a rozsudek ze dne 30. 8. 2017, č.j. 6 As 22/2017 - 37, přístupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud k tomu dodává, že případné pochybnosti o technickém stavu policejního vozidla a jeho vlivu na provedené měření rychlosti by musely být konkrétním způsobem vyvolány z pořízeného videozáznamu o průběhu měření rychlosti jako stěžejního přímého důkazu o přestupkovém jednání žalobce, z ověřovacího listu rychloměru či jiných prokázaných okolností případu. V dané věci však jak pořízený videozáznam, tak i ověřovací list i vyžádané vyjádření Policie ČR ze dne 27. 4. 2016 skutečně vypovídají o tom, že měření proběhlo standardním způsobem, a to nejen ve vztahu ke vzdálenosti obou vozidel či zaznamenaným číselným údajům, ale také absenci překážek v záběru a celkové kvalitě pořízené dokumentace. Nesprávnost naměřených hodnot tak nelze dovozovat pouze na základě spekulativních tvrzení žalobce ohledně výměny pneumatik či míry jejich opotřebení, která nevyplyvají z listin založených ve spisu a v případě pravidelné kontroly technického stavu vozidla ani nemohou mít zásadní vliv na přesnost provedeného měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41). Na okraj věci krajský soud dodává, že s obdobnou argumentační strategií ve vztahu k měření rychloměrem PolCam se při své rozhodovací činnosti opakovaně setkává.

V této souvislosti se poté nelze ztotožnit ani s názorem žalobce, že nepostačuje za účelem prokázání skutkového stavu úřední záznam podpořený výstupem z použitého rychloměru a jeho ověřovacím listem, jestliže žalobce jejich obsah důvodně nezpochybnil, což ostatně judikoval také Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41: *„Nejvyšší správní soud tak již jen obecně uvádí, že podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56 Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“* Krajský soud zajisté nezpochybňuje, že mohou nastat excesivní situace, kdy je i v případě pořízení videozáznamu ohledně průběhu měření rychlosti nezbytné vyslechnout zasahující policisty za účelem prokázání toho, že měření proběhlo standardním způsobem. Zejména lze o těchto situacích hovořit právě ve vztahu k rychloměru typu PolCam, který byl použit rovněž v projednávaném případě, a který byl z důvodu problematické funkčnosti opakovaně předmětem posuzování ve správním

soudnictví. Důvodem je skutečnost, že při jeho použití dochází k měření rychlosti za jízdy, kdy musí být dodržována vzdálenost mezi měřeným a policejním vozidlem podle návodu k obsluze, přičemž může být dáno riziko, že policisté svým jednáním (tzv. najížděním) spáchání přestupku v podstatě iniciují.

Tato úvaha je součástí další žalobní námitky, v níž žalobce tvrdil, že policisté zapříčinili zvýšení rychlosti jeho vozidla tím, že blokovali levý jízdní pruh, který je určen k předjíždění vozidel. Žalobce tak nepřímou odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, v rámci jehož odůvodnění byl vysloven právní názor, že: *„Žalobce již od správního řízení tvrdí, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a přiblížilo se na velmi krátkou vzdálenost za situace, kdy předjížděl vozidlo před sebou, jel v levém jízdním pruhu a měl obavy, aby nedošlo k nehodě. Ke zrychlení byl tedy donucen v důsledku porušení pravidel silničního provozu ze strany policistů provádějících měření rychlosti. Pokud by se žalobcovo tvrzení prokázalo, mohla by mít taková skutečnost skutečně významný vliv na zákonnost rozhodnutí o žalobcově přestupku. Správní orgány se s tímto tvrzením vypořádaly pouze odkazem na videozáznam, z něhož podle nich nic takového nevyplývá, pravý jízdní pruh je na něm prázdný a nic tedy nemohlo žalobci bránit, aby se do něj při pocitu nebezpečí navrátil.“* Je však třeba poznamenat, že v odkazovaném případě se jednalo o jiné skutkové okolnosti, byť za použití stejného typu rychloměru, neboť policisté měli zapříčinit jednání obviněného z přestupku, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti tím způsobem, že se k němu v rozporu s pravidly silničního provozu a udržováním bezpečné vzdálenosti zrychleně přiblížili. V projednávané věci to byl ovšem žalobce, kdo se pohyboval za policejním vozidlem, pomalu se k němu přibližoval, a dokonce jej dle vlastního tvrzení a videozáznamu „problikával“. Z průběhu skutkového děje tak nelze dospět k závěru, že by policisté v projednávané věci žalobce svým jednáním motivovali ke zvýšení rychlosti, ale paradoxně naopak k jejímu snížení. Tato skutečnost pak bez pochybností vyplývá z pořízeného videozáznamu a krajský soud v souladu se správními orgány neshledal žádného důvodu, proč by měli být zasahující policisté v tomto ohledu vyslechnuti.

Kromě námitky vůči zjištění skutkového stavu věci dále žalobce namítal, že svým jednáním nenaplnil materiální stránku přestupku, resp. neohrozil a neporušil dotčený právem chráněný zájem. Krajský soud v tomto ohledu odkazuje na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, neboť správní orgány dle jeho názoru správně poukázaly na skutečnost, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici o 54 km/hod. a 53 km/hod, a to ještě po započtení odchylky měření, skutečně nelze považovat za bagatelní či „jepičí“, jak poznamenal žalobce. Naopak je nutné přisvědčit argumentaci, že překračování nejvyšší dovolené rychlosti je častou příčinou dopravních nehod s tragickými následky, a to zejména za předpokladu, pokud se jedná o provoz na dálnici, jakožto pozemní komunikaci, na které se vozidla z podstaty věci pohybují zvýšenou rychlostí. Krajský soud zajisté neopomíjí skutečnost, že v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mohou nastat situace, kdy bude vlivem specifických okolností případu materiální stránka přestupku neboli jeho společenská škodlivost vyloučena. To se však rovněž dle ustálené judikatury týká případů překročení nejvyšší dovolené rychlosti o jednotky kilometrů za hodinu, a to navíc v místech, kde nejsou například přítomni chodci či jiní účastníci silničního provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). V projednávané

věci se však jednalo o zásadní překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to za přítomnosti dalších vozidel. Přestože krajský soud připouští argumentaci žalobce, že provoz byl na dálnici mírný a jeho jednání nemělo za následek škodu na majetku či újmu na zdraví, rozhodně se nejedná o okolnosti, které by společenskou škodlivou jeho činu zcela eliminovaly, a to také za předpokladu, že byly správními orgány výslovně zohledněny při ukládání sankcí na spodních hranicích zákonem stanovené sazby (k požadované míře společenské škodlivosti přestupku srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

